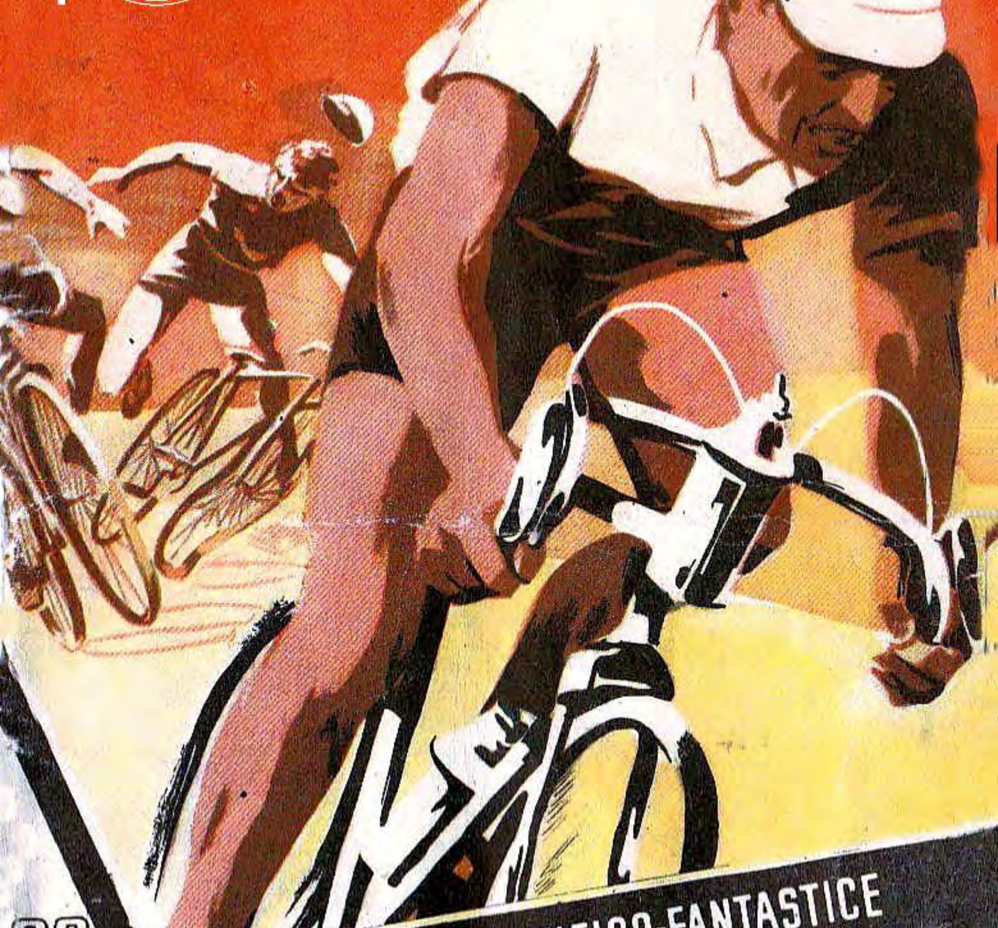

69
Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

A. DONATH, GY. FÁȘKERTHY și A. HAAS

„MISTERELE UNEI CURSE"

★★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

Donáth András – Fáskerthy György – Haás Endre

MISTERELE UNEI CURSE

★ ★

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
69

Traducere din limba maghiară de:
CONSTANTIN OLARIU

Nr. 70—72 — *„Misterele unei curse"* de A. Donáth, Gy. Fáskerthy și E. Haas.

Nr. 73. — *Două povestiri* de Nathaniel Hawthorne.

Pentru a putea răspunde cu promptitudine numeroaselor manuscrise pe care le primim la redacție, rugăm pe toți acela care ne trimit lucrări spre publicare ca textele lor să fie dactilografiate. De asemenea întrucît planul de apariții al colecției noastre cuprinde un număr suficient de romane, rugăm pe autori ca povestirile lor să nu depășească o fascicolă (50—55 pagini dactilografiate la două rînduri).

Coperta-desen: D. IONESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Marele cotidian parizian Journal d'Europe, *pentru a-şi mări tirajul, donează un premiu de 100 milioane de franci cîştigătorului cursei cicliste Khartum-Cairo-Suez-Port-Said-Suez-Cairo. Vestea produce o mare vîlvă în lumea întreagă. Trusturile de bookmakeri se pun în mişcare să-şi recolteze pariurile amatorilor de sport.*

Bookmakerul londonez Jim Norton, la ordinul unui „boss" american, pleacă în Brazilia, în adîncul pădurilor virgine de pe Amazoane, la vila singuratică a profesorului Miguel Camberra, fost dr. Heinz Krause, un criminal de război nazist, care a inventat un medicament „Mepocalina". Medicamentul are particularitatea că pentru un timp limitat sporeşte puterile fizice ale oamenilor care însă la sfîrşitul tratamentului înnebunesc. Profesorul pe vremuri a fost comandantul unui lagăr nazist, unde a făcut experienţe pe pielea internaţilor, omorînd aproape 40.000 de oameni. Trusturile americane l-au salvat din mîna tribunalului internaţional de la Nürnberg. Trusturile de bookmakeri încearcă cu ajutorul Mepocalinei, să cîştige marea cursă.

Ziarista Yvonne Charpentier de la ziarul „Vie ouvrière" se pregăteşte să plece în Egipt, la marea cursă, în calitate de corespondentă. În anticamera Federaţiei Franceze de Ciclism face cunoştinţă cu Roger Bertrand, tînăr muncitor de la uzinele „Renault" şi ciclist amator, care la îndemnul tovarăşilor săi de muncă vrea să participe şi el la cursă. Respins de Federaţie să fie inclus în lotul oficial, muncitorii fac o chetă să-i asigure plecarea.

(Continuare din numărul trecut)

Locorde opri un taxi şi dădu şoferului adresa unei cîrciumioare din Montmartre.

— Opreşti la „Maimuţa pitică", exclamă, apoi se întoarse spre Yvonne.

— Nu ţi-am spus eu că femeile şi politicienii nu poţi şti niciodată în ce ape se scaldă ?

— Pesemne de data asta totuşi ai ştiut.

— Ascultă-mă. Dacă o fetişcană de douăzeci de ani vrea să facă în acelaşi timp şi pe femeia, şi pe diplomatul înseamnă că-i poţi auzi nu numai cuvintele, ci şi gîndurile. Totul devine simplu, ca şi cuvintele încrucişate pe care Jacques al nostru le decupează cu atîta zel din numerele din douăzeci şi patru ale revistei „Marianne".

Yvonne pufni în rîs.

— Şi trebuie neapărat să ştii chiar totul ?
— E meseria mea, vezi bine !
— Da ? Atunci spune-mi la ce mă gîndesc acum ?
— Vrei să-ţi spun, stimată colegă ? Că am consimţit să plec în Egipt pentru că vreau să te cuceresc. Şi, cu adaosul : „Chestia cu drumul s-a făcut, şeful e băiat drăguţ, dar las' că-i arăt eu că la mine nu se obţin succese uşoare". Aşa e ?
— Nu tocmai, făcu Yvonne. Îmi spuneam că şeful e într-adevăr băiat drăguţ, ce păcat însă că-i atît de încrezut.
— Cîteodată îmi pare şi mie rău că sînt atît de încrezut, uneori mă întristează chiar, dar ce să mai vorbim de vreme ce dumneata nu te-ai gîndit la asta !
— Spune-mi, te rog, de ce-ai consimţit să plec în Egipt ?
— Pentru că sînt convins că vei face treabă bună, după cum sînt convins şi de faptul că ziarul va profita într-adevăr de pe urma reportajelor primite de la trimisul său special.
— Îţi promit că n-o să te dezamăgesc, zise Yvonne pe ton grav.
— Nici eu pe dumneata, mai cu seamă că aici ni se va servi o masă excelentă.
Maşina frînă şi opri. Yvonne şi Locorde coborîră.
— La ce oră trebuie să fii acasă ? întrebă Locorde.
— La zece... adică la unsprezece, vreau să spun..., se încurcă Yvonne.
— Cu alte cuvinte la orice oră vrei. Mămica are încredere în fata ei şi pare-se că pe bună dreptate... Eu, în schimb, dacă nu te superi, te duc acasă la zece şi jumătate. Mie nu mi-a dat mămica mai multă învoire ; se vede că n-are încredere în mine.
— Bine... Jean..., spune-mi, eşti însurat ?
— Mai rău decît atît... mult mai rău. Am o menajeră cu numele de Margot. Face cît zece soacre şi o sută de sergenţi de cavalerie...
Seara trecu repede, într-o atmosferă de deplină veselie. Locorde comandă şampanie, dar nu băură mult, iar la miezul nopţii Yvonne ajunse într-adevăr acasă. Era puţintel obosită, dar foarte fericită.
Poate din cauza serii de vară... Sau poate tinereţea ?... şampania ?... călătoria în Egipt ?... cine ar fi putut spune ce anume o făcea să fie atît de veselă ?

*
* *

„Tra-la-la-la-la-lam". François se urcă pe un butoi şi-şi ridică mîna. Muzica amuţi.
— Fraţi muncitori ! începu François. Vă mulţumesc că aţi venit într-un număr atît de mare. Noi sîntem bucuroşi şi veseli la gîndul că tovarăşul nostru de muncă Bertrand va putea avea prilejul să arate ce-i în stare. Nu ştiu dacă va cîştiga cursa, nu cred să iasă primul, dar de un lucru sînt convins : că va face tot ce-i va sta în putinţă, că nu ne va face de rîs. Bertrand e un adevărat muncitor şi un adevărat sportiv...
La auzul numelui lui Bertrand, oamenii începură să aplaude.
— Trăiască Bertrand !
— Trăiască campionul nostru !
— Trăiască invizibilul ! strigă cineva.
Mulţi izbucniră în rîsete. Porecla de „Invizibilul" se trăgea încă de pe vremea cînd Bertrand fusese ucenic şi timp de o săptă-

mină taică-său umblase prin tot orașul după el ca să-i tragă o bătaie aflind că, in loc să meargă la cursurile de după-amiază, „puștiul" se ducea la antrenamente de ciclism.

— Și chiar dacă de data asta n-o să iasă primul, continuă François, ba poate nici măcar printre primii, pentru el va fi totuși un bun prilej de învățătură, de experiență, îi va spori combativitatea, și sint sigur că intr-o bună zi fiecare muncitor francez va fi mindru de el.

— Vivent les ouvriers! Trăiască muncitorii!

— Vive la France! Trăiască Franța! strigară cițiva.

François se dădu jos de pe butoi. Locul său de pe estrada improvizată fu imediat ocupat de Pierre.

— Frați muncitori! începu Pierre... Hei, nu mă întrerupeți! se adresă intr-o parte către un mic grup care se apucase să protesteze. Frați muncitori! Propun să stringem o sumă și să pariem cu ea pe Bertrand! Ca să-l încurajăm și în felul ăsta! Știu că printre noi se află mulți și de la „Citroën" și din alte uzine. Să stringă și ei parale. Ce dumnezeu!? Pariază pe un muncitor! De altfel vă mulțumesc tuturor că ați venit la balul nostru.

Ultimele cuvinte le strigă, altfel nu s-ar fi putut face auzit din pricina uralelor și ropotelor de aplauze.

Mulțimea dansa și ridea, minca și bea. Se organizară jocuri și tombole, din al căror beneficiu urma să se acopere cheltuielile pentru echipament și drum ale lui Bertrand.

Un tinăr soldat cu brasarda „U.S. Army" se pripăși in stradă. Un fost maquillard intonă cintecul: „C'est à l'aube". „Ami, entends-tu les volles noires des corbeaux sur les plaines?"* incepu să cinte un altul marșul luptătorilor din maquis. Auzindu-i, soldatul făcu stinga împrejur și dispăru ca din pușcă.

— Ehei, aici nu ești la tine acasă, domnișorule, observă un muncitor bătrin de la „Citroën" care văzuse mai multe greve in viața lui.

— Se cară, căci știe că azi in fața noastră e și el „boche", zise o fată cu părul bălai.

Iar strada dansa, minca și bea. Muncitorii erau veseli, petreceau pentru un tovarăș de-al lor, după vechiul obicei parizian.

Pină seara se strinseră de două ori atiția bani ciți ii trebuiau lui Bertrand pentru drum, plus 5.000.000 de franci cu care Pierre, avind consimțămintul muncitorilor, parie pe Bertrand.

Bertrand insă nu scoase tot timpul nici o vorbă. Era frămintat de gindul dacă va izbuti să răsplătească increderea tovarășilor săi, acolo, la cursă. Solidaritatea muncitorească obligă... și pe terenul de sport.

*

* *

Expresul Napoli-Roma străbătea in goană cimpiile insorite ale Campagnei italiene. Van Kappen nu simțea razele plăcute ale soarelui; huruitul trenului il scotea din fire. Smuci infuriat de cureaua cu care se legase de scindura de sub vagonul cu cărbuni, apoi se intinse din nou.

— Veni-le-ar rău să le vie, că de cind au pus piciorul in Europa nu poți ajunge nici măcar pe un vapor! bombăni Van Kappen infuriat.

---

* „In zori". „Prietene, auzi tu oare negrul zbor al corbilor deasupra cimpiilor?"

Continuă să înjure cu năduf întreaga armată a Statelor Unite pentru că un sergent care-l înhățase tocmai în clipa în care voia să se furișeze în hala cazanelor de pe vasul „The Scarlet Pimpernel" îl alungase cu lovituri de picior... pentru că n-avusese bani cu care să-l mituiască.

Dar trenul se sinchisea prea puțin de mihnirea lui Van Kappen și înghițea cu indiferență kilometrii, apropiindu-se de gara Cetății Eterne. Semaforul era pus pe roșu, așa că trenul se opri cîteva secunde.

Călătorul nostru își părăsi în acest timp ascunzișul și, luînd-o de-a lungul șinelor, intră agale pe peron. O doamnă elegantă îi făcu semn să se apropie, arătînd cu mîna spre bagajele ei, dar prietenul nostru — cu toate că i-ar fi prins bine cîțiva gologani — se prefăcu că n-o vede. Cu sindicatele italiene nu era de glumit, iar hamalii erau vestiți pentru felul lor direct de a „aranja" pe cei care încercau să lucreze „la negru".

Van Kappen se strecură de pe peron, părăsi gara și porni amestecat în mulțimea pestriță care forfotea pe stradă, înspre Via del Corso.

Poate nicăieri în lume pietrele nu sînt atît de grăitoare ca aici, la Roma. Orașul celor unsprezece coline păstrează amintirile antichității, ale Evului Mediu și ale timpurilor noi, iar clădirile lui par a fi aranjate dinadins de un regizor gigant.

Dar pe călătorul nostru, neras și obosit, îl atrăgeau mai degrabă osteriile ademenitoare decît minunile de pe Monte Palatino și Monte Vaticano. Nu-i ajungeau banii nici măcar de autobus, așa că se văzu nevoit să-și tîrască ciolanele obosite spre orașul nou, în amurgul care începea să învăluie priveliștea cu umbrele sale violete.

Pe poarta unei clădiri moderne de pe Via del Corso se afla o tăbliță mititică purtînd inscripția: „Jacques Baumière, agentură de brevete".

Van Kappen urcă obosit scările, se opri în fața unei uși de la etaj și sună. La semnalul soneriei îi răspunse un glas care amintea de urletul unui leu poftindu-l plin de amabilitate:

— Entrez! Intră! Ușa-i deschisă.

Van Kappen intră. La un birou mare, așezat chiar în mijlocul camerei, ședea o matahală de om și fuma, scoțînd rotogoale mari de fum dintr-o țigară groasă; fără să se sinchisească de aspectul ponosit al vizitatorului său bărbos, continua să-l poftească cu aceeași amabilitate.

— Poftim, poftim, luați loc. Cu ce vă pot servi?

Van Kappen se așeză pe un scaun și, după ce își drese glasul, începu să vorbească pe franțuzeasca lui deocheată, învățată în pribegia străină.

— Am o invenție pe care aș vrea s-o vînd.

— Fantastic! minunat! urlă Baumière, pe urmă se aplecă spre musafirul său și-l întrebă în șoaptă: Și despre ce-i vorba?

Van Kappen înghiți în sec.

— Păi..., rosti anevoie, păi... un motor.

— Un motor? tresări cu un zîmbet în colțul gurii Baumière. Un motor adevărat?

— Da, un motor adevărat, întări Van Kappen.

— Minunat! urlă din nou cît îl țineau plămînii uriașul patron al agenției de brevete. Minunat! și... ia spune, continuă iar în

şoaptă,... e cu benzină sau cu electricitate? Sau, nu-i aşa, e un per-pe-tu-um mo-bi-le?! Ultimele cuvinte sunau aproape ameninţător: Nu-i aşa, un per-pe-tu-um mo-bi-le!

— Nu, din păcate nu-i vorba de aşa ceva, răspunse Van Kappen, dar e un motoraş foarte bun, grozav...

— Da! grozav! îl întrerupse Baumière, dar Van Kappen nu se lăsă:

— Grozav de mic şi de puternic, îşi termină propoziţia.

— Grozav, da, e într-adevăr grozav, monsieur... cum vă spune?

— Van Kappen, răspunse inventatorul.

— Deci Van Kappen... Clientela mea e uriaşă. Eu însumi sînt inginer, mi-am început studiile la München, le-am terminat la Oxford şi am predat la Grenoble. Sînt vizitat zilnic de cel puţin o sută de inventatori! De cel puţin o sută! Şi ce-ţi închipui dumneata? Cu ce mă tratează clienţii mei? Cu motoare! urlă Baumière. Motoare, şi încă motoare foarte bune, care n-au nevoie nici de curent electric, nici de benzină, nici de cărbune. Îmi vine să-nnebunesc! Perpetuum mobile! Unul dă drumul la apă dintr-o stropitoare de tablă peste o roată, roata acţionează o pompă, pompa urcă din nou apa, apa cade iarăşi peste roată. Da... Altul leagă în serie atîtea motoare şi dinamuri încît ai putea să umpli cu ele Roma-ntreagă, şi toate acestea se acţionează unul pe celălalt, fără cărbune, fără benzină, fără nici un fel de energie din afară. Un altul a inventat o bucată de fier care sare printre nişte magneţi în chip de piston, ce, printr-un sistem de biele, transformă mişcarea liniară în mişcare de rotaţie, acţionînd un dinam. Vrei să mai continui? Dintr-o sută, cel puţin nouăzeci sau nouăzeci şi cinci au inventat cîte un perpetuum mobile.

— Dar..., încercă să intervină Van Kappen.

— Nici un dar. Nici ceilalţi nu sînt mai deştepţi. Ieri m-am pomenit cu un geniu, care mi-a prezentat un proiect de automobil care umbla pe picioare afirmînd că dacă dumnezeu a făcut ca omul să aibă picioare, înseamnă că acesta-i modul cel mai superior, deci şi cel mai perfect de a circula. Concluzia: să meargă şi automobilele pe picioare. Altul voia să mă convingă să-i cumpăr microinstalaţia pentru captarea energiei solare, cu oglindă concavă, care se montează pe automobile. Simt că-nnebunesc, înnebunesc de-a binelea, trăiască tehnica! încheie Baumière lăsîndu-se pe spate cu un suspin adînc. Aşa încît să fim lămuriţi de la bun început. Dacă ai de gînd să-mi vii cu aşa ceva, mai bine-ţi dau un sutar, dar să nu-mi întinzi asemenea proiecte pe birou.

— Păi, vezi că nu e tocmai aşa. Eu mă mulţumesc şi cu automobile cu roţi. Am făcut doi ani la Zürich...

— De filozofie? întrebă Baumière bănuitor.

— Nu. De politehnică. Cunosc destul de bine a doua teoremă a termodinamicii ca să-mi treacă pofta de a visa vreun perpetuum mobile.

— Cunosc eu măgari care ştiu principiul antropiei şi totuşi construiesc perpetuum mobile.

— Eu însă nu, puse capăt subiectului Van Kappen. Motorul meu are opt centimetri lungime, patru sute de mii de turaţii pe minut, fără sarcină, douăzeci şi cinci de mii în sarcină, ar trebui să producă teoretic o energie de trei cai-putere, şi doi scot din el fără doar şi poate.

— Aşa? Şi pe urmă te trezeşti. Cum îţi închipui că s-ar putea atinge o asemenea turaţie?

— Bineînțeles, motorul are axul suspendat, echilibrat prin magnetism.

— L-ai încercat?

— Am înjghebat un model pentru curent continuu, dar nu merge. Ar trebui înlocuite periuțele cu aer ionizat, singurul lucru pe care n-am izbutit să-l rezolv. De aceea am preferat să transform curentul și să folosesc un motor cu circuit închis.

— N-ai decît, dacă-ți convine. Din partea mea poți să-l transformi și în turboreactor, dacă vrei. Nu discut decît după ce văd modelul. Ne-am înțeles? Deocamdată ține 5.000 de lire și termină-ți experiențele. Dacă motorul funcționează, stăm de vorbă despre amănunte și încheiem contractul. Și acum te rog să-mi completezi o chitanță pentru cele 5.000 de lire.

Van Kappen completă chitanța cu sufletul la gură, apoi o semnă.

— Cinci mii de lire! Ho-la-la!

Strînse mîna lui Baumière, care răcni în urma lui cît îl ținea gura:

— Nu cumva să stai de vorbă cu altul... La revedere!

— La revedere! răspunse Van Kappen coborînd scările aproape-n zbor. Porni voios prin orașul scăldat în lumină, hotărît să intre în prima osterie care-i ieșea în cale.

Se lăsa seara asupra Romei.

CAPITOLUL V

Rar se întîmplă să se lase ceață în luna august pînă și la Londra. Văzută din avion, metropola, cu cele unsprezece milioane de locuitori pe care-i avea, arăta ca o clătită uriașă întinsă de ambele părți ale estuarului Tamisei.

Într-o zi de luni a lunii august, într-una dintre sălile de așteptare ale aeroportului de la Croydon, doi gentlemeni bine îmbrăcați făceau cunoștință, strîngîndu-și mîinile. Amîndoi sosiseră cu avionul. Dr. Miguel Camberra părăsise Rio de Janeiro în zorii aceleiași zile, pe cînd Horst Müller plecase doar cu cîteva ore mai devreme din Hamburg. Cu toate că nu se văzuseră încă niciodată se recunoscură (prin semne convenționale) de îndată, ca niște vechi cunoștințe, mai bine zis chiar prieteni la cataramă.

Camberra își freca cu o mutră cam acră dreapta sfărîmată de strîngerea prea călduroasă a mîinii lui Horst și, ca unul care cunoștea mai bine rosturile prin partea locului, își invită noul cunoscut la un pahar de whisky. Dădură băutura peste cap stînd în picioare la bar, apoi luară un taxi și părăsiră aerodromul.

Călătoria durä mai bine de o oră. Taxiul opri într-un cartier mai îndepărtat al Londrei, în fața unei vile singuratice, înconjurată de un gard de fier forjat, năpădit de viță sălbatică.

Camberra plăti cursa, apoi scoase o minusculă cheie yale și deschise poarta grădinii. În fața vilei se afla o grădină gen Lenôtre, destul de părăginită. Grupurile rotunde și ovale erau înconjurate de boschete tunse în chip de animale și figuri fantastice. Grădina și clădirea erau năpădite de praf. Era vizibil că se scursese multă vreme de cînd proprietarii nu mai foloseau vila.

Camberra o luă înainte și-și conduse noua cunoștință în vilă, fără să se trădeze că și el intra tot pentru prima dată în această proprietate. Urcă cu pași grăbiți, cu aerul omului care se simte ca la el acasă, scara de lemn acoperită cu un preș, apoi, ajuns la etaj, o luă

spre stînga și se opri în fața unei uși pe care o deschise, poftindu-l pe Horst să intre.

— Asta va fi camera dumitale. Personalul de serviciu se află in concediu, așa că deocamdată ne vom gospodări singuri. Pînă ne sosesc bagajele, odihnește-te puțin.

Profesorul inchise ușa, apoi, continuîndu-și drumul pe sală, intră într-o altă cameră. Se uită in jurul său și se arătă vădit mulțumit de ceea ce vedea.

Într-un colț al camerei se afla un birou masiv. În fața unei canapele, pe o măsuță, se zărea un aparat de radio, iar de-a lungul pereților se aflau rafturi înalte cu cărți. Camberra nimeri fără prea multă greutate barul montat în perete, il deschise și scoase cu un bombănit satisfăcut o sticlă de coniac Courvoisier. Își luă din bar un pahar cu picior și se îndreptă spre divan, unde se lungi și incepu să soarbă incetișor lichidul al cărui buchet trăda o vîrstă de cel puțin cincisprezece ani.

La rîndul lui, Horst Müller era tot atît de mulțumit cu camera lui, o cameră asemănătoare cu cea a profesorului, cu deosebirea că, in loc de rafturi cu cărți, pereții erau acoperiți de materiale sportive; un sac cu nisip, greutăți cu arcuri, florete și săbii, disc, suliță și chiar și o bicicletă de curse cu contururi zvelte.

Horst se așeză pe divan și dădu din umeri.

— Iată-mă deci și aici. La urma urmei, dacă mă plătește, restul mi-e indiferent. Și mi-a venit ca o pleașcă picată din cer; o mie de mărci pentru un fleac. Iar aici e vorba să-mi mai dea alte nouă. Ce naiba or fi vrînd de la mine? își zise Horst, făcînd un gest cu mîna.

Apoi se trînti greoi pe divan. Fu cît pe-aci să ațipească, cînd deodată glasul unei sonerii îl trezi din nou. Se îndreptă spre ușă, dar cineva ciocăni, și Horst nu mai auzi decît glasul lui Camberra, care se îndepărta:

— Stai liniștit și vezi-ți de treabă! Ne-au sosit bagajele!

Horst se trînti din nou pe canapea, uitîndu-se liniștit la cei doi hamali care-i așezau geamantanele lîngă perete. După plecarea hamalilor se pomeni cu Camberra, care-l anunță că pînă a doua zi dimineață erau liberi amîndoi.

*
* *

În spatele vilei se afla o mare pistă de antrenament. Horst Müller pedala nebunește. Camberra, cu un cronometru în mînă, se mulțumea să-i strige din cînd în cînd: „Sporește viteza!" sau „mai încet!".

Pe pămînt, la picioarele profesorului, se afla o trusă medicală. Antrenamentul începuse în zorii zilei, iar acum soarele era destul de sus.

— Der Teufel soll dich holen! Lua-te-ar naiba! bombăni furios Horst. Pesemne ăștia m-au adus aici ca să mă ucidă călare pe bicicletă. Au de gînd să scoată din mine mia de mărci pe care mi-au dat-o.

Profesorul se uită din nou la cronometru, apoi strigă:

— Tempo!

Horst incepu din nou să pedaleze de zor. Dar oricît de furios se simțea, nu izbuti să-și înăbușe disciplina nemțească pe care o avea

in singe, astfel că respecta cu sfințenie dispozițiile profesorului. Și așa goni pînă la prinz, fără oprire, cînd, în sfîrșit, profesorul îi dădu voie să coboare de pe bicicletă și făcu semn namilei musculoase să se apropie. Horst porni spre el încovoiat, cu genunchii muiați. Profesorul îi controlă tensiunea, reflexele genunchilor, ale încheieturilor, maxilarului și ochilor. Îi cercetă inima, plămînii, îl întoarse și pe față, și pe dos și în cele din urmă îl bătu mulțumit peste umăr.

— Bravo! Te-a înzestrat mămica cu tot ce-ți trebuie. O să reziști.

— Ba bine că nu! zise Horst cu glas tare, dar în sinea sa era de altă părere. „Cum dracu să reziști la așa ceva? Las' că-mi iau eu tălpășița. Să te văd cum ai să-mi mai măsori tensiunea? Poate după urma piciorului!"

— Și-acum să mergem la masă, îl invită profesorul luînd-o spre vilă. Horst își aruncă un halat peste umeri și porni alene în urma lui.

Își făcură un ham and eggs * pe reșoul cu gaz și cîte o ceașcă de ceai, apoi deschiseră cîteva conserve de sardele, icre negre și raci. Profesorul își turnă și o băuturică, dar lui Horst nu-i dădu voie să guste nici o picătură.

— Acum ai o oră de repaus, după care pornim iar la treabă! zise profesorul, retrăgîndu-se în camera lui.

Antrenamentul continuă și după-amiază, dar de data aceasta în condiții mai grele. Profesorul legă de bicicletă un par greu pe care Horst fu silit să-l tîrască tot timpul după el.

Pînă seara antrenamentul îl dădu gata. Cînd profesorul scoase tensiometrul, Horst închise un ochi, uitîndu-se la omulețul din fața lui numai cu celălalt.

„Mă, cînd ți-oi arde o palmă — își zise — te trezești tocmai pe lumea cealaltă, să iei acolo tensiunea îngerilor". Dar cînd se gîndi la cele 9.000 de mărci, oftă lăsîndu-l pe Camberra să-i aplice aparatul pe braț.

De abia ajunse, cu chiu cu vai, la vilă; simțea că picioarele nu-l mai țin, i se împleticeau la fiecare pas. Nu pofti nici măcar să se atingă de mîncare, dar profesorul insistă:

— Mănîncă! Mănîncă! Fără mîncare n-ai cum să te redresezi.

Horst se supuse și înghiți bucatele cu resemnare. „Ce să-mi mai bat gura cu un pisălog ca ăsta!" — își zise, în timp ce se duse în camera lui, unde se prăbuși pe canapea de parcă l-ar fi lovit cineva în moalele capului.

*
* *

Pe la miezul nopții, Horst fu trezit de niște gemete care se auzeau din camera alăturată și nu mai izbuti să adoarmă. Înciudat, se sculă somnoros, deschise ușa camerei vecine, se uită înăuntru, aprinse lumina, dar nu văzu nimic. Se culcă la loc și era tocmai pe punctul de a ațipi, cînd îl trezi din nou urletul îngrozitor al unui cîine, urmat la scurtă vreme de niște grohăituri, lătrături și behăituri. Vacarmul unei menajerii întregi de animale turbate răzbatea prin pereți pînă în camera lui.

Horst își luă capul între palme și se ridică desperat în capul oaselor.

— Să mă ia dracu dacă ăștia n-au căpiat! Ziua, douăsprezece

---

* Ouă cu șuncă (lb. engl.).

ore de pedalat și noaptea umblă stafiile prin casă! Ce mi-a trebuit mie toată nebunia asta?

Se culcă din nou, își trase plapuma peste cap și încercă — fie ce-o fi — să doarmă.

Deodată în depărtare răbufni o explozie, care scutură geamurile, iar canapeaua făcu un salt de aproape o jumătate de metru.

— Mă duc să omor ploșnița aia afurisită! sări Horst scos din răbdări.

Dar ușa camerei sale era închisă pe dinafară, astfel că nu putu să ajungă nici măcar pînă-n coridor. Horst se întoarse încurcat, apoi făcu cîțiva pași cu intenția de a sparge ușa, izbind-o cu umărul, cînd, deodată, ușa barului zidit în perete se deschise zgomotos, și la lumina lunei zări cum sare în cameră o pisică neagră, care începu să miaune îngrozitor.

Horst se opri buimăcit.

— Himmel, Herr Gott! Doamne sfinte! pesemne nu ăștia au înnebunit, ci eu! bombăni și mai înfuriat.

Se reîntoarse la ușă, apăsă clanța, și deodată ușa se deschise. „Adineauri era încuiată!“ — se cruci Horst și imediat se gîndi să aprindă lumina. Dar nu apucă să se atingă de comutator, cînd becul se aprinse, izbucni în el o lumină puternică și pe urmă se stinse. Năucit, Horst se repezi la fereastră, făcîndu-și socoteala să sară. Voia să se aplece în afară, să vadă unde dădea geamul, dar deodată ruloul ferestrei se prăbuși cu zgomot gata să-i reteze capul.

Horst își șterse broboanele de sudoare care-i năpădiseră fruntea. Se apropie de peretele de care erau atîrnate materialele sportive, bătu în el cu pumnul cît putu de tare și urlă:

— Profesore! Profesore! Spune-le din partea mea că poate să mi se prăbușească și casa peste cap că eu tot am să dorm!

Se reîntoarse apoi la canapea și iar se culcă. Dădu să-și tragă din nou plapuma peste cap, cînd, deodată, îi fulgeră prin minte un gînd înspăimîntător: „Să știi că șarlatanul m-a otrăvit".

Sări din nou din pat, se duse bîjbîind la barul din perete ca să caute o băutură tare, cînd, deodată, își aduse aminte de pisica neagră... Pisica însă nu era nicăieri... Aprinse un chibrit și găsi în sfîrșit o sticlă cu coniac. Luă un pahar și-și turnă din ea, apoi dădu băutura peste cap. Era o apă minerală amăruie, cu acid carbonic.

Horst trînti sticla de dușumea, se vîrî din nou sub plapumă și apoi, în ciuda vacarmului de guițături, grohăituri și cotcodăceli, adormi buștean

*
* *

— Putem să-l angajăm fără nici o grijă, raportă Camberra. Are nervi de oțel. Și pe deasupra e sănătos și foarte musculos. Numai reflexele i-s cam leneșe, dar i le aranjăm noi cu M.P.-ul. Va rezista.

Norton oftă ușurat.

— Atunci mă duc să vorbesc cu el.

— Nu te-aș sfătui. Dacă-l trezești la ora asta e-n stare să te omoare în bătăi.

Norton izbucni în rîs:

— Și cum a reușit spectacolul cu stafiile?

— De minune! Aparatele au funcționat perfect. Singura neplăcere a fost că n-am dormit toată noaptea.

— Îmi pare rău, domnule profesor, zise Norton, dar chiar dumneata ai cerut la consfătuirea pe care am avut-o la Rio de Janeiro, în casa lui Sostilerra, să ţi se pună la dispoziţie o „vilă cu stafii". In sfîrşit, ce să ne mai facem reproşuri. Important e că Horst e omul care ne trebuie.

Camberra scoase o sticlă cu băutură şi — doar de dragul variaţiei — dădură pe gît cîteva păhărele.

Inspre prînz se auzi un zgomot pe sală, urmat de un tîrşît greoi de picioare. Era Horst, care se plimba în sus şi în jos cu ochii lipiţi de somn şi cu un pantof în mînă.

— Ia zi-i, profesore, dumneata ai mieunat astă-noapte? Şi unde mi-e celălalt pantof?

Camberra pufni în rîs.

— Pesemne l-ai lăsat în cameră.

Intrară împreună în camera lui Horst. Pantoful căutat se afla frumos lustruit în faţa divanului.

— Măcar să mi-l fi lustruit şi pe celălalt, fir ar să fie de stafii! bombăni Horst, încălţîndu-se.

— Haide, vino să mîncăm ceva, îl invită Camberra.

Intrară în camera profesorului, unde Norton îl întîmpină pe Horst cu o voioasă strîngere de mînă. Cei doi sportivi încercară reciproc să-şi zdrobească mîna, dar, văzînd cu nu izbutesc, luară loc satisfăcuţi la masă.

— Să trecem direct la subiect, propuse Norton. Dumneata, Horst Müller, erai, după cîte sîntem informaţi, funcţionar la sucursala din Hamburg a băncii „Norddeutscher Bankverein". Acum un an, probabil într-un moment de distracţie, te-ai încurcat cu o sumă de vreo douăzeci de mii de mărci, de care n-ai mai fost în stare să dai socoteală. In clipa de faţă datorezi — după cîte ştim noi — peste 700 de mărci proprietăresei dumitale, 510 mărci pensiunii unde luai masa şi cel puţin 1.000 de mărci la diverşi cunoscuţi. Asta era situaţia la ora cînd ai primit invitaţia şi suma pe care ţi-am trimis-o. Noi însă nu-ţi oferim numai bani, nu-ţi oferim numai posibilitatea să scapi de puşcărie, ci şi cele zece mii de mărci pentru zece zile de antrenament, iar dacă concurezi la marea cursă Khartum—Cairo—Suez — Port-Said şi retur, te-ai învîrtit în plus de o sută de milioane de franci şi... ţi-e cariera asigurată.

— Vorbeşti de parc-ai fi de la Y.M.C.A. *, bombăni Horst, încreţindu-şi fruntea. Mă-ndopaţi cu bani, nu zic ba, dar văd că vreţi să-mi mîntuiţi şi sufletul. Aş vrea să ştiu pe cine trebuie să-l omor pentru toate astea, căci, după cîte ştiu, eu unul nu pot cîştiga cursa. Am participat la destule curse şi-mi dau seama perfect ce se poate şi ce nu.

— Nu-i cazul să ucizi pe nimeni. Vei participa la cursă şi vei respecta cu sfinţenie dispoziţiile pe care ţi le va da domnul profesor Camberra. Iar doctorul, dacă va crede de cuviinţă, îţi va face din cînd în cînd cîte o injecţie. Asta-i tot. Pentru participarea la cursă vei primi, în afară de cele ştiute pînă acum, o sută de mii de mărci. Dacă vei urma întocmai toate dispoziţiile doctorului Camberra şi te clasezi bine, îţi mai dăm încă patru sute de mii de mărci, bineînţeles

---

* Y.M.C.A. — „Youngs Men Christians Association" („Asociaţia tinerilor creştini"), societate reacţionară de „binefacere" din ţările anglo-saxone.

bașca suma ce-ți revine și din premiu, iar dacă ieși primul, ai nici mai mult nici mai puțin de o sută de milioane!

— Astă-noapte, cînd mi-ați mieunat la ușă, nu știam încă cine a căpiat, eu sau dumneavoastră? ! Acum însă m-am lămurit că nu poate fi vorba de mine. Primesc!

Horst bătu palma cu Norton, încercară din nou să-și zdrobească miinile, dar nu izbutiră nici de data aceasta. Norton își luă geamantanul. Dădu mîna și cu Camberra, apoi plecă.

— Ia spune, doctore, azi ce-ai de gînd să-mi legi de bicicletă, un butoi de plumb sau un stîlp de telegraf?

— Azi e zi de repaus, zîmbi Camberra și, ca să facă și el ceva neobișnuit, își turnă un pahar.

CAPITOLUL VI

Mentorul cicliștilor spanioli, Don Calabras de Rodrigo el Ciglo los Razos de Murchia, organiză un banchet de adio în cinstea lui Edmondo Diaz, care urma să plece în Egipt pentru a participa la marea cursă transafricană. Sus-numitul domn, mai bine zis grand, avea bineînțeles grad de general, ca fiecare al zecelea nobil din Spania, care a împlinit vîrsta de cincizeci de ani...

Don Calabras se străduise ani îndelungați să netezească drumul lui Diaz spre glorie. La marea cursă din 19... el a fost acela care a eliminat din rîndurile participanților pe singurul rival serios al lui Diaz, pe portughezul Dominico Sebastian, pe considerentul că în fragedа lui copilărie participase la apărarea Madridului. Și de cîte ori nu se întîmplase, încă pe vremea cînd fusese ofițer activ, să ia măsuri pentru concentrarea neașteptată a cutărui sau cutărui concurent, de al cărui braț patria nu se putea lipsi sub nici un motiv, fără a-și pune securitatea în pericol. Că cei concentrați erau de obicei rivali de-ai lui Diaz era fără îndoială o simplă întîmplare.

— Ajută-te singur și te va ajuta și domnul! obișnuia să spună generalul, care făcea tot ce-i stătea în putință ca lui dumnezeu să-i rămînă cît mai puțin de făcut.

Gurile rele șopteau însă că afecțiunea generalului pentru Diaz avea la bază nu numai talentul și patriotismul ciclistului. Dragostea aceasta era alimentată și de recomandațiile unui anumit bookmaker cu numele de Abu el Kahim, care-i explică generalului că bookmakerilor le place mult mai mult dacă învinge favoritul prevăzut decît dacă-i bagă-n coță un outsider, mai cu seamă cînd acesta nu intră în calculele lor. Dar cine poate opri lumea să trăncănească verzi și uscate? !

În seara din ajunul plecării lui Diaz, palatul lui Don Calabras era inundat de o lumină autentică, nefalsificată. De-a lungul scărilor late de marmură se înșirau lachei în livrea, pe cînd alții alergau de colo pînă colo. Majordomul — căci Don Calabras avea și așa ceva — stătea în ușă cu un toiag uriaș de abanos, anunțînd pe rînd, după cărțile de vizită pe care i le întindeau lacheii, numele oaspeților care soseau:

— Senor Guadrafugentas del Comoderino el Ribaira de Santo Pablo! anunța solemn cerberul palatului.

— Don Edmondo Diaz.

Toți ochii se îndreptară spre ușă. Diaz constată cu spaimă că dintre toți invitații era singurul îmbrăcat în frac. Granzii, senorii, baronii, principii, senorele și senoritele, mai bine de o sută de generali

şi o droaie nenumărată de colonei se plimbau cu toţii in urlaşa sală îmbrăcaţi in costume de epocă, ştergindu-şi din cind in cind năduşeala de pe frunte.

Generalul il intimpină pe Diaz cu o caldă stringere de mină, prezentîndu-l citorva dintre invitaţii săi.

— Don Edmondo Diaz, viitorul cîştigător al marii curse, il prezentă unui domn mai in vîrstă, cu perucă in cap.

— Don Taliano da Casfutros di Solomentado el Puntiera de Pascilla, zise unchiaşul, făcind o reverenţă graţioasă, apoi, arătînd cu mina inspre tinăra fată de lingă el, adăugă incetişor: Fiica mea, Flora.

Diaz ar fi dorit să-şi şteargă fruntea cu batista, dar se gindi că probabil nu se cuvenea intr-o asemenea societate. Iar prezentările continuau:

— Don Edmondo Diaz, viitorul cîştigător al marii curse...

— Don Invincible de Magna Fortoperino el Salachepascos de San Riveras de Puentas

„Incă un nume ca ăsta şi mă dau bătut" — işi zise desperat Diaz. Dar de data aceasta soarta se arătă miloasă cu el şi nu-i mai oferi decit vreo 50—60 de asemenea granzi. Şi, o dată cu ultimul prezentat, serata se şi încheie.

Insă mai rău ca de orice i-a părut lui Diaz că nu apucase să guste cit de cit din bunătăţile inşirate din belşug pe mesele in jurul cărora forfoteau invitaţii, căci fie că se găsea cite unul care să rostească un toast in cinstea lui, după ce majordomul il prezenta din nou, fie că trebuia să facă o nouă cunoştinţă. „Să nu dea dumnezeu omului cite poate să rabde" — işi zise in drum spre casă. Dar la nevoie omul trebuie să se supună şi să rabde şi sărbătorirea lui in cercul aristocraţilor spanioli.

Ajuns acasă, se culcă şi fu cuprins indată de un somn adinc...

A doua zi dimineaţa sări voios din pat, îşi făcu bagajul şi porni spre gară, unde il aştepta o mulţime impresionantă de oameni, care, cind il zăriră, incepură să strige cu insufleţire: „Hai, Diaz", „Diaz, am pariat pe tine", „Drum bun, Diaz!"...

La ora zece treizeci şi cinci, expresul Madrid—Barcelona porni din gară, purtînd printre călătorii săi pe favoritul nr. 1 al marii curse.

*
* *

— Dar dumneata ce cauţi aici?

— Eu am toate motivele, dar ce cauţi dumneata?

Roger Bertrand făcu un gest ca să-şi aranjeze cravata, dar rămase cu mina suspendată in aer; uitase că nu şi-o pusese. Stătea îmbrăcat intr-o salopetă simplă in faţa vaporului care era gata de plecare.

— Nu te supăra, se scuză. Mă grăbesc. De abia am izbutit să-mi vizez fişa de pontaj... Călătoresc in calitate de mecanic angajat pe vapor.

Yvonne Charpentier dădu din umeri.

— Dacă eşti chiar atit de grăbit... şi eu care credeam că eşti concurent! Voiam tocmai să-ţi iau un interviu. Dar ia spune-mi cum te cheamă?

— Roger Bertrand.

— Yvonne Charpentier, corespondent al gazetei „Vie ouvrière",

se prezentă fata, intinzîndu-și mina. Și vasăzică participi la cursă numai in calitate de spectator?

— Mă rog, da' de unde știi că voi fi și eu acolo?

— Altfel n-ar avea nici o explicație... Intii și-ntii ai stirnit furia unei anticamere intregi — știi, acolo, in fața biroului secretarului federației de ciclism — ca să poți intra, iar acuma — la citeva zile inainte de inceperea cursei — te găsesc aici, la Marsilia, pe chei. N-am dreptate?

— Ba da, așa e. Ei bine, voi fi și eu acolo și voi concura chiar.

— Aha! Strașnic! Atunci să-i dăm drumul interviului.

— Imi pare rău, dar n-am timp pentru așa ceva, i-o reteză iar Roger intinzindu-și mina.

— Eu insă am, nu se lăsă Yvonne, luind mina băiatului și tirindu-l după dinsa pe vapor.

— Presa! strigă ea inspre ofițerul care voia să-i oprească, apoi porni vijelios mai departe. Roger se prezentă nostromului, Yvonne se legitimă și ea, apoi dispărură impreună in pintecul vaporului.

In sala mașinilor, Bertrand iși preluă postul și se apucă de treabă, in timp ce Yvonne iși scoase carnetul și incepu cu intrebările:

— Prin urmare zici că te cheamă Roger Bertrand. Cîți ani?

— Douăzeci și patru.

— Ocupația?

— Controlor de blocuri la uzinele „Renault"!

— Starea civilă?

— Necăsătorit.

— De cind practici ciclismul?

— De zece ani.

— Palmaresul?

— Am ciștigat douăzeci și șapte de concursuri interne ale uzinei și am participat de două ori la Turul Franței.

— Ești trimis de federație?

— Aș mai lucra oare aici?

— De ce nu te-au trimis?

— M-am prezentat abia miercuri și mi s-a spus că lista e completă.

— Ah, les salots! Nemernicii! Lista nu-i nici acum definitivată.

Și, incetul cu incetul, Yvonne află că Roger lucrează in sala mașinilor ca să nu plătească biletul de vapor, pentru ca banii astfel economisiți să-i verse după cursă la fondul de grevă al fabricii. Căci dacă tovarășii săi de muncă au făcut atitea sacrificii măcar să facă și el ceva pentru el, chiar dacă n-o fi să iasă printre primii la marea cursă.

— Ești membru al vreunui partid?

— Nu. Sint un simplu muncitor.

— De ce nu te-ai inscris in vreun partid?

— Dar dumneata ești membră in vreun partid?

— Nu, răspunse rizind Yvonne.

— Ei vezi. Mai avem tot timpul să ne inscriem.

— Ce crezi, cine va ciștiga cursa?

— Nu se știe niciodată. Cele mai multe șanse le are fără indoială Edmondo Diaz. E intr-o formă excelentă și e un ciclist foarte rezistent, lucru care poate fi hotăritor la o cursă de 3.000 km.

— Dumneata nu aspiri la locul intii?
— Fiecare concurent are dreptul să spere.
— Atunci... succes!... te rog să nu mai uiți.
— De asta te asigur, chiar dacă...
— ...Nu, m-ai înțeles greșit. Dacă auzi ceva interesant cu privire la cursă, spune-mi și mie. Bine? Trebuie să scriu cu orice preț cîteva reportaje interesante și, dacă se poate, aș vrea să prind ceva senzațional, senzațional de tot.
— Bine, îți promit. N-o să stau de vorbă cu alt ziarist.
— Mulțumesc.
Sirena vaporului începu să urle. Puntea fu trasă cu cîțiva metri mai sus. Bertrand ii intinse fetei cotul, căci mina ii era plină de ulei. Yvonne strinse brațul vinjos al băiatului și intră in ascensor. Sirena mai dădu trei semnale scurte, și apoi trupul greoi al vaporului ieși din port, brăzdind valurile Mediteranei.

*
* *

Van Kappen cobori cu sufletul la gură scările de marmură ale palatului in care se afla sediul Federației Italiene de Ciclism.
Se urcă intr-un taxi și se intoarse acasă. Lăsă mașina să-l aștepte in fața porții, își făcu bagajul și-și impachetă bicicleta.
— La gară! ii strigă șoferului.
Acolo se duse să predea bicicleta la vagonul de bagaje, își scoase biletul, apoi se urcă in trenul care și de data aceasta avea să-l ducă, prin Campagna insorită, la Neapole.
De data aceasta călătorea boierește și nu-l mai deranja huruitul trenului. „Numai să reușesc să prind vaporul!". Gindul acesta il tortura tot timpul. In fiecare gară, de cite ori oprea trenul, il cuprindea nerăbdarea. „Am să intirzii, parcă văd că am să intirzii". In sfirșit, trenul intră in gara Neapole. Van Kappen alergă să-și scoată bicicleta și, fără să-i mai pese de restul bagajului său, alergă cu limba scoasă in port. „Primavera" se pregătea tocmai să ridice puntea, cind ajunse și el. Își săltă bicicleta pe umăr și se repezi sus pe punte, unde fu inconjurat indată de cițiva marinari, dar nu-l mai puteau da jos, chiar să fi vrut, decit cu o barcă, pentru că intre timp vasul se indepărtase de chei.
Van Kappen își scoase biletul din fundul buzunarului, le arătă și legitimația de participant la cursă, după care un steward il conduse spre cabina lui, intrebindu-l din mers in care port il așteaptă bagajul. Van Kappen făcu un gest cu mina, ii dădu un bacșiș, incuie ușa cabinei și apoi — de parcă n-ar mai fi inchis ochii de o săptămînă — se trinti imbrăcat cum era in pat și adormi buștean.

*
* *

— Eu unul m-am săturat de atita zbor, zise Camberra.
— Nu sint de părerea dumitale. Prefer să vărs timp de patru-cinci ore decit să bat drumurile două zile, răspunse Horst Müller. Mai ales că m-ai dat gata cu sistemul dumitale de antrenament.
— Ia nu mă mai bate la cap! De două zile dormi fără oprire. Plecăm cu vaporul și basta! incheie discuția Camberra. N-ai decit să-ți continui cura de somn in cabină!

— Nu te sfătuiesc să-ncerci să mă trezeşti! zise Horst, resemnindu-se în fața hotăririi nestrămutate.

Se apucară amindoi să-şi facă bagajul. Horst termină primul şi cobori în grădină să-l aştepte pe Camberra.

— Spune-mi, intrebă curios profesorul, ai de gind să te cari cu trei biciclete?

— Ba bine că nu. Iar la Londra mai cumpărăm una. Plec cu patru.

— Nu zău! Eu in locul dumitale aş lua zece, başca două patine cu rotile.

— Nici o grijă. Am luat şi patine să ai cu ce s-o ştergi dacă o fi să se descopere ceva. Ce vă inchipuiţi că sint timpit? Dacă vor afla că m-ai dopat* o să ne petrecem restul anilor nu pe pistele de alergare, ci la răcoare.

— Nu-ţi face griji! Dacă nu te-am fi scos din incurcătură, tot acolo ajungeai!

— Dar cel puţin fără dumneata.

In fața casei răsună claxonul unui taxi. Horst îşi legă bicicletele de maşină, in timp ce şoferul aşeză geamantanele in portbagaj.

— La port! porunci Camberra.

— Intii la magazinul „Universal Sportsonfitters"**, interveni Horst. Ai uitat că trebuie să mai cumpăr o bicicletă? Profesorul căzu resemnat. Horst işi cumpără cea de-a patra bicicletă, o legă lingă celelalte şi porniră spre port.

— Dispoziţia e să ocupăm o cabină cu două paturi, sublinie Camberra, bănuind că Horst va protesta impotriva ideii de a face călătoria in aceeaşi cabină cu dinsul.

— Din partea mea fă ce vrei, numai să mă laşi să dorm. Aici nu mai mai poţi sicii cu antrenamentul, primi Horst.

Camberra cumpără biletul de clasa intii, apoi intră cu Horst intr-un bar pentru ca, pină la plecarea vaporului, să mai ia un coniac.

Din înălţimi o ceaţă deasă se lăsă brusc asupra portului, amintind de nopţile ecuatoriale.

CAPITOLUL VII

„Ia stai!" — se opri Yvonne din drum, aducindu-şi aminte de cea mai bună prietenă, pe care n-o mai văzuse de la cursul profesorului Emme, adică din ziua cind „Journal d'Europe" anunţase cursa. Se întoarse, se aşeză la masa şi incepu să scrie.

30 august

„Ma chère Garrance,

«Mă inchin cu smerenie in fața inţelepciunii domnului, cel care a minat albiile fluviilor prin oraşe», spune Bernardin de Saint Pierre in a sa «Livre de la nature», in care şi-a notat atitea idei profunde. Nu mă pot pronunţa asupra înţelepciunii domnului, dar socot că vechii egipteni s-au dovedit a fi intr-adevăr inţelepţi atunci cind au durat, in delta Nilului, satul Mit Rahine. Şi nici Ghehar-al-Kaid n-a fost mai puţin inţelept cind, in 973, după ocuparea Egiptului, a pus

* *A dopa* — a stimula organismul cu droguri vătămătoare.
** Bazar universal de articole sportive.

temeliile oraşului El Kahira, strămoşul capitalei de azi a Egiptului. Iată-mă în sfîrşit instalată în hotelul «Semiramida», cu vestitul «Guide bleu» în faţa mea (sursa înţelepciunii mele), necăjită foc.

Spune-mi ce-ai face tu în locul meu? La cîţiva kilometri de mine se află mormintele vechilor Califi, la douăzeci şi şase kilometri de ruinele anticului Memphis, 523 de moschei intacte sau ruinate, o fabrică de cauciuc, întinsele domenii de altădată (dintre care numai cea a fostului rege Faruk atingea zeci de mii de hectare) şi pămînturile împărţite la recenta împroprietărire, femei voalate, dervişi zdrenţăroşi, hagi sfinţi, adică pelerini care ba se pregătesc de drum pentru Meca, ba sînt de abia picaţi de acolo, o mare de blocuri şi vile moderne, sukkuri, adică bazarele breslelor de altădată, şi cafenele. Zice-se că n-ar fi decît 2—3.000 de cafenele, dar am impresia că sînt cel puţin cîte una de cap de locuitor; şi populaţia oraşului se cifrează la vreo două milioane şi jumătate.

Am în faţa mea o ceaşcă de cafea veritabilă, abisiniană. Nu ştiu dacă arborele de pe care a fost culeasă a crescut în Brazilia sau în Ceilon, dar am toate motivele să bănuiesc că toată cafeaua care creşte în Abisinia şi împrejurimile ei pleacă discret în Anglia.

Am cumpărat un şal de mătase. Muftiul — sau cum i-o fi zicînd — s-a jurat pe tot ce are el mai scump că a fost adus special pentru mine pe jos de la Damasc. Nu înţeleg însă de ce scrie pe el «Made in Germany». Dar în definitiv şi un muftiu poate să greşească uneori.

Şi acum te rog să-mi spui unde să mă duc şi ce să văd întîi? Cred că Harun-al-Raşid n-a umblat, în toate peregrinările sale, cît am umblat eu într-o singură zi ca să pot pune mîna pe Lamberto Ferrari, despre care se zice că va participa totuşi la cursă. Într-un rînd era cît pe-aci să pun mîna pe el, dar în cele din urmă s-a dovedit totuşi mai deştept decît mine, căci a şters-o şi acum stă desigur contemplînd cine ştie ce mumie sau zeu cu cap de uliu, iar eu habar n-am ce să scriu despre el.

Prin urmare n-am încotro, trebuie să mă maschez, să-mi lipesc o barbă falsă şi să plec în căutarea lui.

Au revoir. Scrie-mi. Sună telefonul.

Yvonne

P.S. Îţi comand de la Bagdad un şal de mătase verde. Acum îl vopseşte.

Y.

P.S. II. Orice s-ar spune, vechii egipteni erau mai deştepţi decît noi. Majoritatea zeilor lor erau comestibili, iar în cel mai rău caz zeii îi mîncau pe egipteni. Apropo de mîncat. E minciună curată. În tot Nilul nu se găseşte nici măcar un pui de crocodil. Dar acum zbor. Te pup.

Scrie-mi!

Yvonne"

Yvonne lipi plicul, apoi rupse o altă foaie din blocnotesul ei, o prinse în minuscula maşină de scris din faţa ei şi începu să bată:

„Monsieur Jean Locorde,

«Vie ouvrière»

Paris

Douăsprezece etape. Distanţele se dau de la o etapă la alta. Lamberto Ferrari concurează. Două sute şaptezeci concurenţi. Schimbul

de bicicletă, atelier mobil excluse. Pe lîngă marele premiu, cincizeci de premii oferite de Federaţia Arabă de Ciclism, printre ele o faianţă de Cordova, un covor de rugăciune vechi de o mie de ani, o amforă de aramă din Damasc. Minuni. Pentru abateri săvîrşite în trecut Federaţia Arabă de Ciclism a respins înscrierea concurenţilor Dale Johnson, Rudolf Schwartzbart, André Callpe. Cîştigătorul etapei îmbracă tricou albastru. Arabii-s curtenitori ca francezii, francezii, bădărani ca americanii. Deseară serată de cunoştinţă. Amănunte loco.

Y. Ch."

Yvonne sună, înmînă boyului scrisoarea şi radiograma, apoi ieşi glonţ din cameră, coborî cu liftul şi părăsi clădirea.

*

* *

— Linişteşte-te! Am împuşcat doi iepuri dintr-o lovitură!

— Adu odată whiskyul acela! se răsti Garry Stapleton, şeful serviciului de contrainformaţii al trustului „General Chemical Company", la băiatul care stătea smirnă în birou.

— Yes, sir, zise boyul şi dispăru

— Cum adică doi iepuri? întrebă Hary Haraldsohn, directorul general al trustului.

— Foarte simplu. Profesorul ne-a oferit în schimbul a două milioane reţeta Mepokalinei. Cît pentru procedeul de preparare, pretinde alte trei. Pricepi?

— De priceput pricep, dar profesorul nostru e un pungaş. Cînd o să-i vîrîm sub nas ultimele noastre informaţii, o va lăsa mai moale. Deocamdată însă afacerea merită suma! Dar, spune-mi, ai încredere în Norton?

— Pînă nu păţeşte nimic, am toată încrederea.

— In orice caz trimite pe cineva să nu-l scape din ochi... cineva pe care el să nu-l cunoască. All right?

— Puteai să mi-o spui mai devreme. Te pomeneşti că pierdem serata. De altfel astă seară se întruneşte tot mapamondul în sala mare a hotelului „Semiramida". Nici o grijă... am eu un om de nădejde... Dacă-o fi vreun bucluc, te înştiinţez imediat.

— Hallo!

— Hallo!

Stapleton aşeză receptorul pe furcă. Convorbirea cu Hary Haraldsohn, directorul general al companiei „General Chemical", luase sfîrşit. Apoi formă un număr nou:

— Hallo... „Chicago Tribune"?... Hallo, Clarck Masson?...

*

* *

Sala mare a hotelului „Semiramida" era scăldată într-un ocean de lumină. Tuburile camuflate răspîndeau o lumină plăcută, aproape ca de zi. Exact la orele şapte treizeci sună gongul. În cîteva minute, oaspeţii îmbrăcaţi în fracuri şi smochinguri luară loc pe lîngă mesele lungi, aşezate paralel. Erau cei 270 de concurenţi, 27 de ziarişti, reprezentanţii federaţiilor de ciclism din 52 de ţări, ataşaţii culturali ai diferitelor legaţii, sprijinitori de seamă ai mişcării sportive şi alţi invitaţi, grupaţi pe ţări. În capul mesei şedea preşedintele Federaţiei Arabe de Ciclism, talonat de cei doi vicepreşedinţi ai fede-

rației și de un reprezentant al guvernului. Datorită cărților de vizită așezate în fața tacimurilor, își găsi fiecare locul. Reprezentantul guvernului cedase intenționat locul din capul mesei președintelui federației de ciclism, pentru a sublinia și prin aceasta că reuniunea avea în primul rînd un caracter sportiv și nu politic. Reprezentantul guvernului adresă un scurt salut celor prezenți, apoi dădu cuvîntul lui Saim Kalar, președintele Federației Arabe de Ciclism, care mulțumi celor prezenți pentru sprijinul acordat acestei competiții a unei federații atît de tinere, exprimîndu-și în același timp regretul că, din cauza coincidenței dintre Turul Chinei și cursa de față, cicliștii sovietici și cei din țările de democrație populară n-au putut participa la cursă și arătîndu-și speranța că în viitor vor avea ocazia să se întrunească pe drumuri mai bune și în condiții mai favorabile cei mai valoroși concurenți din toate țările lumii. Apoi ură tuturor concurenților succes și dădu cuvîntul reprezentanților federațiilor de ciclism. Cei cincizeci și doi de delegați ai celor 52 de țări reprezentate prin concurenții lor la această cursă salutară apoi cu obișnuitele formule de politețe Federația Arabă de Ciclism. După terminarea toasturilor, lumea se ridică de la masă, și începură să se lege cunoștințe.

*
* *

— Spune-mi, nu ți-e cald? îl întrebă Yvonne pe un tînăr zvelt, adîncit în însemnările sale.

— Ba da, mai ales cînd mă uit la dumneata, răspunse acesta, fără să-și ridice măcar privirea de pe însemnările sale. Yvonne rămase trăsnită de atîta obrăznicie.

— Ești american, nu-i așa? îi replică înfuriată.

— Păi... ca să zic așa... (tînărul continua între timp să scrie pe blocnotesul din fața sa)... americanii spun că sînt englez, iar englezii pretind că sînt american. Din cauza asta m-am și făcut ziarist. M-am născut la Londra, trăiesc în New York, ce puteam să mă fac decît ziarist?

— Dumneata te-ai făcut ziarist ca să-ți poți permite să fii bădăran. Fii bine și încetează puțin cu mîzgăleala! Tînărul își ridică privirea de pe blocnotes, clipi șmecherește cu ochii săi albaștri, apoi își puse blocnotesul în mînă. Se sculă în picioare, o pofti curtenitor să ia loc în fotoliu, apoi își vîrî mîinile în buzunare și începu să-i dicteze:

— ...„fiind, după cum se spune, cel mai bun timp pe care l-a realizat vreodată. Michel Serpente, de două ori clasat printre primii în Turul Franței, cîștigător al unei ediții a Turului Italiei, nu se află într-o formă prea strălucită".

Yvonnei i se opri din nou răsuflarea, gîfîia, dar cînd își veni în fire nu mai scoase o vorbă. Nota ca o școlăriță ascultătoare, cu stenografia ei citeață, frazele pe care le rostea băiatul.

— Cum te cheamă? îl întrebă, dar de data asta ea fu aceea care nu-și ridică ochii de pe blocnotes.

— Jacques Charter, corespondent of „Times Sport".

— Yvonne Charpentier, correspondente de la „Vie ouvrière"...

Yvonne lăsă creionul în poală și-i întinse mîna.

— Ia loc! îi zise apoi, arătînd spre parchetul de lîngă fotoliu.

Charter își întinse brațul peste o masă, pescui un scaun și se așeză lîngă fată.

— Vrei să încheiem o înțelegere? întrebă Charter, intrînd direct în subiect.

— Dacă vrei dumneata, primesc! Bombele mele apar întîi în „Vie ouvrière", apoi în foaia dumitale. Bombele dumitale apar concomitent în cele două ziare.

— Stai, frate...

— Nu fi mojic. Sînt începătoare și... dacă nu ți-ai dat seama pînă acum, află te rog de la mine că aparțin sexului slab.

— Dacă ești tot atît de începătoare, cît pari de femeie, află că am luat-o din loc cît ai zice pește!

— Drum bun!

— Mulțumesc, dar întîi hai să cădem de acord.

— Uite, știi ce...

— Fie. Treacă de la mine. Cedez Parisului întiietatea. Ghearele Mariannei nu sînt nici ele mai prejos decît ale leului britanic.

— De cînd ne-a vîrît pe amîndoi Unchiul Sam în jobenul său, am face mai bine să nu ne întrebuințăm ghearele unul împotriva celuilalt. Își dădură mîna și porniră voioși printre mese.

— Uite, cel de colo e Ferrari! îi atrase atenția Charter, arătînd spre un sportiv scund care gesticula în mijlocul unui cerc mare de oameni.

— Îl cunosc de cînd l-am scăpat din mîna muezinului și a unui cîrd de dreptcredincioși în fața moscheei Kait-Bey. Dacă nu interveneam la timp, mînca săracul o chelfăneală... ținea morțiș să viziteze moscheea.

— Și cum l-ai scăpat?

— Am alergat spre el și i-am strigat de departe: „Pe unde umbli, nenorocitule, cînd președintele Republicii te așteaptă în audiență!" Cînd au auzit ce i-am strigat, i-au dat drumul. Cu toate acestea, cînd am ajuns la hotel, încă se mai țineau vreo douăzeci după noi.

— Ce vrei cu el? E tînăr și unde pui că e pentru prima dată pe un alt continent.

— Ăla de colo e Roger Bertrand, zise Yvonne arătînd spre prietenul ei, care, văzînd-o, se ridică imediat de la masă și li se alătură.

— N-am auzit încă de el.

— L-au trimis muncitorii de la „Renault". Un sportiv de treabă...

Însoțită de Charter și de Roger, Yvonne făcu cunoștință încetul cu încetul cu toți sportivii mai de seamă și cu o mulțime de colegi ziariști cu renume. Antrenorii și conducătorii de loturi adunară pe toți concurenții încă înainte de miezul nopții și-i trimiseră la culcare. A doua zi în zori urma să plece caravana, o parte cu expresul alb, iar restul cu cîteva bărci cu motor pe Nil...

*

* *

Monsieur Fernand Duval, directorul general al ziarului „Journal d'Europe", se tîrî în pijama pînă la telefon. Era somnoros și furios. Somnoros, pentru că chefuise pînă la trei noaptea, la „Follies", și furios pentru că, deși porunci̇se categoric să nu fie deranjat, îl chemaseră totuși la telefon. Și, pentru ca „bucuria" să-i fie deplină, era silit să audă și un glas subțire, pițigăiat, care răzbătea din camera de alături.

— Fernand... Fernand... Lasă-mă să dorm... Fernand, ce faci?...

— Indată, iubito, indată, telefonul, ingînă pe glasul cel mai dulce de care dispunea Don Juanul barurilor punind mina pe receptor. Intenţionat nu montase telefonul lingă pat, ca să nu fie nevoit să răspundă cînd suna. In schimb aparatul nu suna decit dacă-i dădea legătură secretarul său personal, cu alte cuvinte numai in chestiuni foarte urgente şi importante.

— Hallo... Da... Da... ai acoperit totul? Bine... virez banii... bine? In ordine...

— Fernand..., gemu glasul din camera de alături... adu-mi picăturile... migrena...

— Nu... depune-le în safeul de la Crédit Duvernois. Bine... mult noroc.

— Fernand!

— Vin, vin acuşi, iubito! Duval trecu îmbufnat in camera soţiei sale, blestemind in gind căsătoria.

— Ce ai, draga mea?...

— Vai de mine! Nu ţi-e ruşine? Unde-ţi sint pantalonii?

Fernand se uită in jurul lui şi nu mai pricepea nimic. Pantalonii ajunseseră tocmai la glezne.

— Iartă-mă! zise oftind.

— Fernand, picăturile...

Bărbatul luă sticluţa de pe noptiera femeii, turnă zece picături într-un pahar cu apă, gata pregătit, apoi intinse amestecul verzui consoartei de o sută douăzeci de kilograme, soţie plină de farmece şi de suferinţe.

— Vai... mulţumesc, uite că a şi inceput să-mi treacă.

— Bonne nuit, chérie! Noapte bună, dragă! oftă Fernand sărutînd fruntea frumuseţii de altădată, apoi se intoarse şi se vîri din nou in patul său.

Visă că dansatoarele de la „Follies", Mimi şi Jeanette, Gine şi Vivienne, ii intindeau braţele dindărătul unor gratii de fier, implorindu-l să le ajute in timp ce el şedea pe o masă care se săltă nebuneşte, avind in jurul său doi elefanţi care dansau pe parchet, ridicaţi in două picioare, şi improşcau din trompele lor picături contra durerilor de cap, rinjind răutăcios...

*
* *

In urma dispoziţiei date de boss, Garry Stapleton, corespondentul ziarului „Chicago Tribune", Mr. Clarck Masson sosi cu un avion special ca să asiste la marea cursă din Egipt. Se uita atit de incordat la fotografiile lui Jim Norton, dr. Camberra şi Horst Müller, încît nu băgă de seamă că avionul făcea al cincilea cerc deasupra aerodromului de la Khartum. La cel de-al şaselea, simţind o uşoară greaţă, puse tubul acustic la gură şi strigă la pilot:

— De ce nu aterizezi dacă am sosit?

— Mă tem că e prea scurtă pista! Poate dacă opresc la timp cu frîna aeriană... mai sint opt minute şi porneşte vintul dinspre nord...

Masson nu mai răspunse nimic. Lăsă fotografiile la o parte şi se uită afară pe geam. Apele tulburi ale Nilului ba apăreau, ba dispăreau sub turboreactorul care zbura cu viteză minimă. De sus, fluviul arăta ca o tăietură in pămînt făcută cu un cuţit uriaş. Masson luă ghidul.

„Khartum, capitala Sudanului, 382 m deasupra nivelului mării, la confluenţa Nilului Alb cu Nilul Albastru. Odinioară mic sat de pescari, mai tîrziu vestit prin comerţul său de animale, sclavi, fildeş, pene de struţ şi cauciuc. Consulate europene. Punct de plecare pentru expediţii militare şi ştiinţifice. În timpul răscoalei Mahdiului (1886) oraşul a fost complet distrus. În locul lui a fost construit noul oraş Omdurman, pe malul stîng al Nilului. În partea opusă a Omdurmanului se află oraşul vechi şi mai jos de acesta noul cartier al indigenilor (Khartumul nordic), iar între Nilul Alb şi Nilul Albastru noul cartier modern al europenilor. Populaţia de astăzi...".

Clarck Masson viri ghidul la loc. Tocmai la timp, căci aparatul aterizase. Îşi verifică ceasul. Era mulţumit. Străbătuseră distanţa New York — Khartum în mai puţin de douăsprezece ore. Pe aerodrom îşi scoase paşaportul, legitimaţia de ziarist şi află că o parte dintre concurenţi sosise încă în după-amiaza din ajun, pe calea aerului, iar restul în cursul nopţii cu bărcile cu motor şi cu expresul alb. Mai avea o oră pînă la începerea cursei.

CAPITOLUL VIII

„Ora 7 dimineaţa. La detunătura pistolului din mîna starterului, întreg plutonul se lansă în cursă. 270 de concurenţi începură să pedaleze din răsputeri. 270 de musculaturi omeneşti se opinteau să stăruiască bicicletele. 270 perechi de ochi erau aţintiţi asupra drumului nisipos şi uscat."

— Infect ! constată Yvonne, rupînd foaia din bloc. Îmi dă şeful în cap dacă-i trimit aşa ceva:

Vîntul se înteţi. Plutonul se răsfiră încetul cu încetul pe o lungime de vreo doi kilometri.

Şoseaua Khartum-Beni-Suez, îngustă de şase metri, nu permitea însoţitorilor şi presei să meargă în rînd cu plutoanele de ciclişti, silindu-i să încheie caravana. Yvonne, care luase un taxi împreună cu Charter, se lăsă pe spate, spunînd necăjită partenerului ei :

— N-o să vedem prea multe din cursa asta.

— De ce n-ai închiriat un elicopter, stimată duduie ?

— Pentru că sînt trimisă de „Vie ouvrière" şi nu de Morgan.

Taxiul Yvonnei se afla printre primele maşini care urmăreau plutonul concurenţilor. Şoferul arab era un adevărat as, şi Yvonne îşi alese şi un vehicul mai potrivit pentru scopurile lor, o maşină mititică tip sport, decapotabilă, care se strecura ca un ţipar printre marile limuzine. În faţă de tot mergea automobilul cinematografiei ; pe acoperişul lui se zărea un megafon, care începu să anunţe : „Diaz în flancul drept. Diaz evadează"... Yvonne îşi controlă ceasul. Era 10 şi 32 minute.

— Începe prea devreme ! constată Yvonne.

„Diaz sparge plutonul condus de Lamberto Ferrari ; în acest moment e urmat îndeaproape de Lamberto..."

În 80 de maşini şi în ataşurile a 70 de motociclete, creioanele lucrau de zor.

„Diaz a ajuns grupul francezilor. Lamberto îl urmăreşte".

Yvonne îşi viri creionul în poşetă :

— Scrie dumneata şi lasă umerii în jos !

— Încă nu te-am luat de nevastă şi ai şi inceput să mi te urci in cap !?

— Nici n-ai să mă iei ! i-o întoarse Yvonne, urcîndu-se pe umerii lui Charter.

„Michel Serpente evadează din pluton" — anunţă megafonul.

Yvonne îşi potrivi micul binoclu „Hensoldt" şi la rîndul ei începu să-i dicteze lui Charter:

— Din cauza tacticii greşite a lui Serpente, grupul francez s-a risipit şi nu mai este in stare să-l ţină pe Diaz...

„Diaz l-a ajuns pe Serpente !" — anunţă megafonul.

Deodată, în spatele maşinii cu care venea Yvonne, cineva începu să urle:

— Tempo Diaz ! Mi dulce caballero del santo — Hurra !

— Serpente a rămas in urmă. Diaz avansează in ritm uniform, distanţa doi metri, dictă Yvonne.

— Entorsa la git 20 de grade, răspunse Charter. Te rog aşază-mi-te pe capul de rezervă.

— Pe git !

— Pentru dumneata e git, eu simt că mi-e cap. Dă-mi o aspirină.

— Scrie ! Michel Serpente, trăgind puternic, il ajunge ! Îl ajunge.

— Ascultă, n-ai vrea să schimbi mingea şi să mai dai puţin şi în capul şoferului ?

— Distanţa s-a redus la o jumătate de metru.

— Pînă la Atbara mai sint cel puţin 270 de kilometri. Dumneata plăteşti sicriul.

— Nu pălăvrăgi atita. Aha ! Diaz cîştigă din nou teren.

— Iertare ! Ştiu că tot din vina mea...

„A evadat şi Lamberto Ferrari !" — anunţă megafonul.

— Paul Tissu se ţine scai de Lamberto, Diaz conduce cu o jumătate de lungime, urmat de Serpente...

— Ascultă, n-ai vrea să mai scrii şi dumneata olecuă ?

— Abu Hasan l-a ajuns pe Tissu, Diaz conduce cu două lungimi de bicicletă. Poftim aspirina !

Yvonne se apleacă şi, făcind o mutră serioasă, întinse un comprimat colegului ei.

— Mulţumesc ! zise Charter, inghiţind comprimatul fără apă. Stricnină n-ai ?

— Diaz conduce cu cel puţin patru metri. Am ajuns la jumătatea etapei. Adă „Leika" încoace !

— Atîrnă de curea, la piciorul de pe ea...

În sfîrşit, Yvonne îşi dădu seama că colegul ei s-a plictisit de distracţie. Luă aparatul, potrivi teleobiectivul, il declanşă şi cu o mişcare plină de graţie călcă pe genunchiul americanului.

— Pardon ! ii spuse apoi. De data asta schimbăm locurile.

Charter ii întinse blocnotesul, îşi întinse ciolanele, apoi scoase din bagaj un trepied gros de fotograf, cu picioare telescopice, pe care începu să-l desfacă liniştit, in timp ce Yvonne se holba la el încremenită.

„Diaz are un avans de zece metri, urmat de Abu Hasan. Serpente e pe locul trei — anunţă megafonul — urmat de Ferrari. Tissu pe locul cinci..."

Charter scoase o articulație a piciorului telescopic și o fixă. Făcu la fel pînă ce trepiedul ajunse la o înălțime de doi metri.

— Pardon! zise și, făcînd o reverență elegantă, se urcă pe marginea din spate a mașinii, își propti în burtă stativul întins, își puse mîna streașină la ochi și începu să dicteze:

— Diaz conduce, urmat de Abu Hasan și Serpente pe aceeași linie: Ferrari și Tissu la zece metri în urma lor, apoi grosul plutonului.

Yvonne nota de zor.

— Ia ascultă, dacă știai că ai o asemenea instalație de ce m-ai lăsat să stau pe umerii dumitale?

— Mi-am zis că dacă te las să mi te urci în cap, îți dau o dovadă că pot fi un soț ideal și te hotărăsc să te măriți cu mine. Diaz a pierdut vreo trei metri.

— Nu mă mărit cu dumneata pentru că ești nepoliticos.

— Exact. Diaz conduce, urmat de Abu Hasan, Serpente și Ferrari pe aceeași linie, urmați la două roți de Tissu. Prietenul dumitale încearcă să evadeze, dar plutonul italian nu-l lasă.

— Roger Bertrand!?

— El. Stai să-l fotografiez!

„Diaz, Abu Hasan, Tissu, Serpente, Ferrari sînt pe același plan. Diaz nu mai conduce decît cu o roată! — anunță megafonul... Nr. 79 a spart plutonul"...

-- Exact. E prietenul dumitale. Nr. 79...

Acum plutonul se destrămase de-a binelea, desfăcîndu-se în două. Nu se mai putură menține în frunte decît concurenții rutinați sau deosebit de rezistenți. În urma lor rămase un gol de vreo două sute de metri, după care pedalau outsiderii, trăgînd cu disperare ca să scoată măcar un timp acceptabil. Pe lîngă mașina de sport în care se afla Yvonne cu Charter trecu aproape pe nesimțite o motocicletă „Harley Davidsohn" cu ataș...

*
* *

— Dobitocul! Se omoară de pomană, spuse Norton lui Camberra, care se afla în ataș. Nu i-ai spus să rămînă la coadă?

— I-am spus să tragă cît poate. Azi nu i-am făcut nici o injecție. N-aș vrea totuși să iasă printre ultimii. E mai bine să se claseze ceva mai onorabil ca să nu batăi la ochi.

— Treaba dumitale! Dumneata răspunzi dacă iese pe dos. Am pregătit destui boxeri pentru ring, ca să știu cum trebuie să conduci un antrenament.

— Am terminat cu antrenamentul, ce dracu! Restul mă privește.

Motocicleta ajunse pe ultimii concurenți din primul grup. Erau vreo șaptezeci de cicliști care reușiseră să se rupă de grosul plutonului. Concurentul cu nr. 79 pedala printre ultimii din plutonul din frunte. Era aproximativ al șaizeci și patrulea. Roger nu se grăbea. Știa că principala lui armă era finișul, iar pe de altă parte își făcuse socoteala ca, deocamdată, să nu piardă mai mult de două minute față de fruntași și pedala foarte atent. Văzu o motocicletă trecînd pe lîngă dînsul. Uriașul cu nasul turtit care o conducea îi făcu semn:

— Bravo! En avant! Înainte.

„Maimuțoiul ăsta e în stare să-mi bareze calea" — își zise Ber-

trand, iar megafonul de la spate parcă-i ghicise gîndul, căci începu să urle:

„Motocicleta cu nr. 635.422 înapoi... motocicleta cu nr. 635.422 înapoi..."

Norton nu mai izbuti să-l ajungă pe Horst, care pedala la cîțiva metri înaintea lui, ci fu nevoit să frîneze și să aștepte să treacă toți concurenții pe lîngă el. Cînd trecu și mașina cinematografiei cu megafonul, porni din nou și scuipă...

— La noi să îndrăzniți să faceți așa ceva!

Camberra pufni în rîs.

— Nu te mai necăji. E mașina casei „Metro Goldwin". Ei transportă comitetul de organizare și o parte a juriului. Compatrioții dumitale, scumpuie...

*
* *

Bertrand nu-și mai simțea picioarele. Se apropiau de capătul etapei, dar vîntul puternic nu-i lăsa să ajungă la Atbara înainte de ora șase. Khartum-Atbara e un drum de 350 km. Caravana pornise la orele șase dimineața și la șase după-amiază încă nu-și ajunsese ținta... Roger se gîndea la ai săi de-acasă... La prieteni, la fabrică, și amintirea lor îi insufla parcă mai multă dîrzenie. Începu să tragă din răsputeri. Nu mai simțea bicicleta, nu mai simțea că înainta ceva mai repede, vedea doar că cei din fața lui rămîneau unul cîte unul în urma lui și în felul acesta, încet — lui Roger i se părea chiar nesfîrșit de încet —, se apropia de fruntea plutonului. Îi era sete, dar nu bău. Șoseaua era străjuită de curmali; dincolo de ei se zăreau culturi de orez alternînd cu plantații de sfeclă și de bumbac, semănături de porumb și trestie de zahăr. În stînga luceau apele Nilului, cu reflexe cînd albe, cînd albastre. Mai erau doi kilometri pînă la țintă.

„Ține-te bine!" — își zise Roger, strîngîndu-și fălcile...

Departe, dincolo de Nil, soarele apunea ca un uriaș meteor roșu. Globul său dispăru în nisipul deșertului, ca o piatră înghițită de valurile mării. Se lăsa întunericul.

„Diaz a trecut linia de sosire... ora șase și treizeci de minute"... auzi Roger megafonul, de undeva de departe, de foarte departe.

— Al doilea: Michel Serpente, cu o întîrziere de 17 secunde, al treilea Abu Hasan, cu 29 de secunde, al patrulea Paul Tissu cu 32 de secunde, al cincilea Lamberto Ferrari cu 34 de secunde... al șaselea Van Lauen cu 54 de secunde... al șaptelea Frank Spiegel cu 57 de secunde, al optulea...

Roger nu mai înțelese cine era al optulea. Trăgea, trăgea din răsputeri, simțindu-se contopit într-un singur bloc cu bicicleta lui. Intră al treizeci și șaptelea în Atbara scăldată de luminile felinarelor.

*
* *

— Pot fi mulțumit cu el, doctore. Pe un așa drum, după antrenamentul dumitale...

— Mai bine zis după sicielile dumitale, se auzi un glas răgușit lîngă dînșii. Horst își găsise antrenorul și acum se prăbuși cu

genunchii muiaţi de oboseală în ataşul motocicletei. Haide! le spuse.

Micul tanc cu patru cilindri porni la drum, transportînd la hotel, în pîrîitul motorului, pe Norton, care era încruntat, pe Camberra, care părea indiferent, şi pe Horst, care dormea.

În poarta hotelului se izbiră de un concurent care-şi împingea bicicleta fluierînd voios, mergînd cu paşi elastici. Era Van Kappen, cel mai vîrstnic dintre toţi concurenţii, vesel că se clasase al 119-lea la sfîrşitul primei etape...

*

* *

„Nabucodonosor, mai bădăran decît americanii, ţi-a mîncat telegrama. Stop. Aştept ceva senzaţional şi trimit ceva senzaţional — zece mii de franci; nu-i mînca, complimente. Locorde."

Yvonne puse telegrama la o parte, redactă comunicatul cu rezultatele din prima zi a cursei, expedie radiograma, făcu o baie şi apoi se trînti pe pat, de parcă pe ea o aştepta gloria de a îmbrăca a doua zi tricoul albastru şi nu pe Edmondo Diaz... În camera învecinată. Charter îşi pudra cu talc şi îşi masa gîtul torturat.

„Lui Antoniu i-a fost fatală Cleopatra, mie puştanca asta — reflectă amarnic Charter... Istoria Egiptului se repetă..."

Atbara, hotelul, Nilul... totul era scufundat într-un somn adînc. Numai în deşertul îndepărtat urla din cînd în cînd un şacal, în gară hîrruiau şi scrîşneau motoarele atelierelor de reparaţii, iar pe cer lucea Steaua Sudului, învăluind oraşul şi împrejurimile sale într-o misterioasă lumină albastră.

CAPITOLUL IX

— I-aaa! fu salutat Clarck Masson de un măgăruş voios. Aşa-zisul corespondent al ziarului „Chicago Tribune" trimis pentru supravegherea grupului Norton-Camberra-Horst nu-i răspunse însă. Măgăruşul îşi urmă liniştit drumul, trăgînd căruciorul plin cu bidoane de tablă umplute cu lapte de bivoliţă, iar Masson se instală în „Cadillacul" său şi dădu ordin şoferului să-l ducă la start.

„Ce naiba oi fi căutînd dimineaţa la ora opt într-un orăşel împuţit din Sudan? — filozofă Clarck pe drum. Ce să-i faci? Nepătrunse sînt căile bossului!" Făcu un gest cu mîna, apoi îşi aprinse o ţigară.

Cîştigătorul etapei de ieri, Edmondo Diaz, stătea mîndru în faţa liniei de pornire, îmbrăcat cu tricoul albastru. La detunătura pistolului starterului ţişni ca un nebun prin cele două linii din faţa lui şi se instală în frunte, chiar de la începutul etapei. Ordinea nu se prea schimbase faţă de ziua precedentă, peisajul însă da. Şoseaua se însoţea acum cu linia ferată, părăsind Nilul. Concurenţii treceau prin deşertul Nubiei.

— Dacă poţi, ţin'te după motocicleta cu ataş din faţa noastră... „Harley Davidsohnul" de colo! porunci Clarck şoferului.

— Care? îl întrebă acesta.

— Motocicleta condusă de uriaşul ăla cu nas turtit, cu un omuleţ sfrijit, cu ochelari fumurii în ataş...

Şoferul încercă s-o depăşească, dar nu izbuti. Masson făcu un gest cu mina, apoi o viri in buzunar şi scoase ghidul.

„In plutonul din frunte se află Diaz, Tissu, Abu Hasan, Frank Spiegel, Michel Serpente. Diaz conduce!" — anunţă megafonul.

„Nubia: Provincia Kus din anticul Egipt, Ethiopia grecilor. Include Sudanul şi Egiptul. Suprafaţa 533.000 km²" — citi Masson în ghid.

„Serpente l-a ajuns pe Diaz, Karlotti a intrat in plutonul fruntaş" — anunţă iar megafonul.

„În deşertul Nubiei, valea Nilului se strîmtează. Solul deşertului este format din granit, gnais şi şisturi cristaline"...

„Armand Cinerra încearcă să evadeze. Caută să intre în plutonul din frunte".

„Ridicîndu-se chiar din preajma ţărmului acoperit cu recifuri de corali şi dune, virful Djebek Erban atinge 2.230 m. Climatul deşertului este fierbinte"...

„Cinerra nu izbuteşte să evadeze, s-a ciocnit... Hallo... hallo... salvarea! Hallo... hallo... salvarea... salvarea"...

Masson oftă adinc, apoi se scufundă din nou în lectura ghidului:

— Nu te lasă nici măcar să citeşti, bombăni pe nas.

„Regiunea este săracă în precipitaţii; în partea de sud ating 200 mm pe an. Nu există alt rîu în afară de Nil. Văile seci (Wadi) se umplu numai în perioadele marilor ploi".

„Serpente a evadat. Are zece metri avans faţă de plutonul fruntaş".

„Populaţia este mixtă, compusă îndeosebi din negri hamiţi. De-a lungul Nilului trăieşte o populaţie de arabi, care s-au stabilit aici, îndeletnicindu-se cu agricultura. În deşert locuiesc triburi nomade de bedzaşi, iar în ţinutul de stepă din sud beduini".

Bravo, Serpente! Ei avant! urlă Yvonne, care urmărea cursa şi, ca să nu cadă în nas, se prinse desperată de chica bogată a colegului ei, care nota ce-i dicta.

— En avant! sirigă Charter, dar nu izbuti să termine fraza căci Yvonne îi căzu de gît.

— Mojicule! se răsti ea furioasă. Nu eşti in stare să fii puţin mai atent? Nu mai ştiu cum stăm!

— Eu unul şi mai puţin, răspunse Charter.

„Serpente e în frunte, al doilea... al doilea e Abu Hasan. Diaz depune eforturi" — anunţă megafonul.

„În valea Nilului se cultivă mei, bumbac, porumb, tutun, grîu şi zarzavaturi. Populaţia se cifrează la aproximativ 500.000, în medie un locuitor la un kilometru pătrat, iar de-a lungul fluviului 400—700/km²."

Charter îndreptă trepiedul care se îndoise, se căţără pe marginea maşinii şi începu să dicteze melancolic:

— Omul dumitale, Serpente, rezistă mai bine ca mine. N-are pe nimeni de gît. Dar linişteşte-te: continuă să conducă!

„Populaţia se mai ocupă cu creşterea cămilelor, oilor şi caprelor. De la Dongola în jos, hrana principală constă din curmale".

Caravana concurenţilor trecea în goană printr-un sat. Bordeie mititele din lut alternau cu mici căsuţe clădite din bolovani.

„Satul Wassai" — anunţă megafonul.

Soarele se înălţase sus pe cer. Pămîntul, aerul, — totul era în-

cins. Bertrand ridică la gură tubul de cauciuc care ieşea din dopul termosului şi sorbi două înghiţituri mici din amestecul răcoritor de limonadă cu lămîie şi suc de portocale. Îi era sete, dar nu bău decît puţin. Ştia că dacă bea mult transpiră şi slăbeşte.

„Ar fi timpul să ajung în plutonul din frunte, am trecut doar de jumătatea etapei" — gîndi Roger. Apoi începu să pedaleze de zor. Bicicleta săltă înainte. Concurenţii erau risipiţi pe tot parcursul, nu-l mai reţinea nimeni. Rînd pe rînd, depăşi pe cei prinşi din urmă.

„Nr. 79 atacă din nou... a ajuns în urma plutonului fruntaş !" — anunţă megafonul.

— Bravo, Bertrand ! strigă Yvonne, dînd un picior zdravăn în ceafa colegului ei.

— Dacă ai de gînd să joci fotbal de cîte ori îi merge bine vreunui francez, te-anunţ că mă las de meserie...

— Bravo... Bravoooooo, Bertrand !...

Bertrand auzi strigătul şi, încurajat, măr̆i viteza. Încă zece metri, încă şapte, numai trei... Bertrand îl ajunse pe Lamberto Ferrari, care se afla în coada primului pluton. „Numai să-mi pot menţine viteza — se frămînta el — că de finiş nu mă tem". Mai avea unsprezece înaintea lui, în timp ce alerga pe aceeaşi linie cu Ferrari.

Caravana trecu prin alt sat.

„Kebebi", anunţă megafonul.

Urmă iarăşi o porţiune de şosea, în parte pietroasă, în parte nisipoasă, pe urmă străbătură satul Kurus. Vîntul sufla mai slab ca de obicei, şi outsiderii puteau obţine rezultate mai bune decît favoriţii în prima etapă.

La orele 2,30 de minute şi 45 de secunde Michel Serpente intră primul în orăşelul Aba Hammed, urmat la 39 de secunde de Abu Hassan. Al treilea era Paul Tissu la 55 de secunde, al patrulea John Attwil la 1 minut şi 2 secunde, al cincilea Lamberto Ferrari la 1 minut şi 17 secunde, al şaselea Frank Spiegel la 1 minut şi 45 de secunde, al şaptelea Diaz la 1 minut şi 58 de secunde, al optulea Van Hutten la 1 minut şi 59 de secunde, al nouălea Roger Bertrand la 2 minute şi 1 secundă, al zecelea Jack Killan la 2 minute şi 11 secunde.

Oraşul lucea în razele soarelui, Roger şi Yvonne nu mai puteau de bucurie.

*
* *

Bookmakerii erau în general satisfăcuţi. Donald îşi freca mîinile mulţumit.

„E deştept băiatul nostru... a luat miza lui monsieur Duval... în regulă. Dacă directorul general al ziarului «Journal d'Europe» n-are altă treabă decît să arunce pe geam zece milioane, îl priveşte direct şi personal... Serpente merge frumos, a atins pînă acum cea mai bună medie orară. Dar ce naiba o fi vrînd Duval cu Horst Müller ? Şi Norton a pariat pe Serpente, iar Norton ştie ce face".

Dădu pe gît un pahar de whisky, apoi sună :

— Boy, cafeaua !...

*
* *

Jean Locorde citea ultimele rînduri ale radiogramei:

„...Mulţumesc bani. Stop. Toată Africa escrocherie, în Nil sînt totuşi crocodili, dar în Nubia nici urmă de panteră. Stop. Cămile, măgari, bivoli, capre şi mulţi şacali. Stop. Îmi sparg capul după ceva senzaţional, spargeţi-l şi dumneata; salutări lui Nabucodonosor şi Louis Quatorze, iar ţie, salutări şi respectele cuvenite vîrstei. Stop.

Yvonne"

Locorde scoase o oglindă din sertarul biroului şi se examină atent.

„Încă nu sînt bătrîn! — constată mulţumit. Treizeci şi cinci de ani.... Tata a fost mult mai bătrîn ca mine. Îşi aranjă cravata, îşi încuie biroul şi părăsi redacţia. Porni pe jos şi ajunse destul de tîrziu acasă. Urcă grăbit scările şi intră în garsoniera lui cu două camere frumos mobilate, unde-l luă în primire servanta lui:

— Ce-vă-nchipuiţi-cît-o-să-mai-rabd-ca-să-puneţi-toate-cu-dosu-n-sus-eu-muncesc-şterg-praful-gătesc-fac-curat-dar-nu-vreţi-să-mă-lăsaţi-să-mă-ating-de-birou-troacă-de-porci-nu-altceva-dar-acum-s-a-terminat-să-ştiţi-că-fac-o-curăţenie-aşa-in-lege-puteţi-să-mergeţi-să-vă-plimbaţi.

— Femeia mătăhăloasă făcu la stînga-mprejur şi-şi văzu de treabă, ca şi cînd Locorde n-ar mai fi fost acolo. Azvîrli în mijlocul camerei revistele adunate grămadă lîngă birou, trînti la pămînt cărţile şi manuscrisele care se aflau claie peste grămadă pe birou, ca să scoată praful din ele, scoase rînd pe rînd din bibliotecă volumele îngălbenite ale colecţiei „Grand Memento Encyclopédique Larousse", răsturnă sertarele, din care cădeau pachete parfumate de scrisori, legate cu şnur de mătase, şi ştergea cu o furie sadică praful, oriunde dădea peste el.

Locorde stătea înmărmurit în faţa acestui dezastru. Madame Margot, îngerul păzitor al ordinii casnice, se întoarse spre el şi, scuturîndu-i sub nas cîrpa de şters praf, trase concluziile finale:

— V-am-spus-să-mergeţi-să-vă-plimbaţi-tot-sînteţi-galben-ca-o-lămîie-aici-s-a-terminat-cu-praful-căci-eu-nu-lucrez-degeaba.

Locorde se năpusti brusc în mijlocul furtunii, se aplecă şi ridică dintr-un pachet legat cu şnur un plic mititel, violet.

— Îmi dai voie? îşi întrebă menajera, în timp ce viri plicul în buzunar. O amintire de la maică-mea, adăugă, întorcîndu-se din uşă, apoi plecă. Se îndreptă spre primul oficiu poştal, unde redactă o radiogramă, pe care o dădu funcţionarului de la ghişeu.

„Lasă-Nilul-cu-crocodilii. Stop. Madame-Margot-înnebunită-m-a-măturat-din-casă-lăsat-complet-orfan. Stop. Vino-acasă-să-ţi-spun-ce-am-vrut-să-ţi-spun-atunci-seara. Stop. Mai-trăiesc-hélas*-Locorde. Stop."

— Treizeci şi şase de cuvinte, anunţă funcţionarul după ce taxă radiograma. Locorde plăti şi luă recipisa.

— Treizeci şi şase de cuvinte, filozofă în timp ce cobora scările. Cam prea mult din partea unui om de treizeci şi cinci de ani. Da, mă duc acasă şi-o dau afară.

Dar, ajungînd acasă, nu se mai ţinu de cuvînt.

(Urmare în nr. viitor)

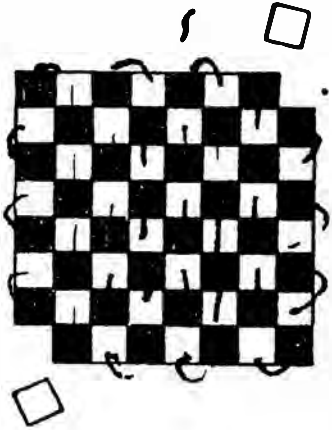
---

* *Hélas!* = Vai! (lb. fr.).

ATENȚIUNE!

CONCURSUL ORGANIZAT DE CLUBUL GLUMEȚILOR, CONTINUĂ!

I

II

CRIPTOGRAFIE METEOROLOGICĂ
8-6-8-3-5 - 8-3-2-4-1-4

I. O problemă cu o tablă de șah

Avem la dispoziție o tablă de șah și 32 dominouri. Dominourile sînt atît de mari, încît fiecare din ele acoperă exact două pătrățele alăturate de pe tabla de șah. În acest fel, cele 32 dominouri vor acoperi toate cele 64 de pătrățele ale tablei.

Tăiem două pătrățele situate la colțuri (la extremitățile uneia din diagonalele tablei de șah, așa cum se vede în figura I) și în același timp dăm la o parte unul din dominouri. Vom putea așeza oare cele 31 dominouri rămase în așa fel încît să acopere cele 62 de pătrățele ale tablei?

Dacă se poate, arătați cum! Dacă nu, dovediți că nu se poate!

II. Criptografie meteorologică

...LE VALORIFICAȚI
RECUPERÎND BANII
LA PREȚUL
DE CUMPĂRARE
prin CENTRELE
DE ACHIZIȚIE

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
aviighеorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU